

yttre med Hensyn til det første af de Punkter, som jeg troede endnu engang at maatte bringe under Omtale. Det andet Punkt, som jeg vil berøre, angaaer, hvad jeg allerede har tilladt mig tidligere at yttre med Hensyn til vore Forhold i det Hele. Det har været min Overbeviisning, og det er min Overbeviisning, at, dersom vi ikke skulle gaae — jeg skal bruge det samme Udtryk, som jeg brugte forrige Gang, — Forarmelse imøde, saa maage vi spare paa alle Punkter, hvor der kan spares, saa maage vi indskrænke os til det absolut Nødvendige; jeg har været af den Overbeviisning, og jeg er af den Overbeviisning, at en Stat med 1,700,000 Indbyggere, ikke uden at lamme sine Kræfter, kan fixere sit Forsvarsvæsens Udgifter ordinært til 5,100,000 Rbd. Jeg har aldrig talt om og aldrig tænkt paa Afvæbning, men jeg skal strax bemærke, at der gives Stater med 1,700,000 Indbyggere, og navnlig een Stat, som vi i flere Henseender troe særligt at kunne støtte os til, naar Talen er om Forbund og Alliancer, hvis Udgifter til Forsvarsvæsenet ikke beløbe sig til Halvdelen af 5,100,000 Rbd. Jeg skal ikke tage Hensyn til de høitklingende Declamationer, som vi i Gaarsmødet hørte mod mine Anskuelser om Forholdene. Jeg tillægger mig ikke politisk Fremshynethed; jeg veed, at det er en meget sjelden Egenkab, og at det ikke er noget Beviis paa, at man besidder den, at man tiltroer sig den. Det gaaer med den politiske Fremshynethed, som det gaaer med alle Egenkaber — og det ligger i den menneskelige Naturs Svaghed, at det gaaer saaledes —, at man sædvanligt er tilbøielig til at antage, at man besidder en sjelden Egenkab, skjøndt det ligger tydeligt for Dagen, at man ikke er i Besiddelse af den. Jeg skal, som sagt, ikke gaae ind paa, hvad jeg i den Anledning kunde have at erindre, men jeg skal holde mig til, hvad den ærede Finantsminister fremkom med. Han sagde for et Par Dage siden, da jeg, ligesom en anden høitæret Taler, var kommen ind paa Besparelser i Henseende til Armeen og Flaaden: „Ligeoverfor Forsvarsvæsenet vil man ikke kunne paavise Besparelser, som have noget Synderligt at bethede, naar Besøllingen ikke vil give sit Samtykke til, at man aldeles opgiver Forsvarsvæsenet.“ Det er det, som jeg paa staae at være en idetmindste ubeviist

Paa stand, at et Land — jeg gjentager det — med 1,700,000 Indbyggere ikke skulde kunne have et Forsvar, passende til dets Størrelse og Vigtighed i det europæiske Statsystem, uden at opoffre derpaa mellem 5—6 Millioner Rigsdaler ordinært; jeg taler ikke her om de ekstraordinære Udgifter, thi saa vil man allerede efter det Budget, som foreligger for det kommende Finantsaar, see, at der er Spørgsmaal om en meget bethdeligere Udgift til Forsvarsvæsenet end 5,100,000 Rbd. Jeg kan ikke andet end ansee disse Paa stande for at være ubeviste, og, saalænge som jeg anseer dem som saabanne, hæver jeg min Stemme imod dem, naar de fremkomme, og især, naar de fremkomme fra den Mand, som staaer i Spidsen for vort Finantsvæsen. Den høitærede Finantsminister tilføiede, at han tidligere selv helbede til den samme Mening, og han udtalte endogsaa paa det Bestemteste, at det var den Opfattelse, som hans Forgængere i Finantsministeriet havde havt af disse Forhold, som navnlig havde bevirket, at han tidligere helbede til den Mening. Jeg maa i den Anledning paa det Allerbestemteste benægte, at jeg enten offentligt eller privat har yttret Noget, som kunde herettige til at antage, at jeg skulde have tilraadet at opgive Forsvarsvæsenet, naar man ikke derpaa aarligt kunde anvende imellem 5—6 Millioner Rbd. eller endogsaa, som det nu viser sig, mellem 6—7 Millioner. Dette kan en Stat som Danmark i Tidens Længde ikke anvende uden at lamme sine Kræfter i betydelig Grad. Hertil vil jeg endnu sige, at der til at føre Krig udfordres ligesaavel Penge som riflede Kanoner, og at det ikke kan nytte, at man har det Sidste, naar man ikke har det Første. Jeg har aldrig været af den Formening, at Danmark skulde stole paa sig selv alene, hverken under de nuværende eller under tidligere europæiske Forhold, og jeg har endogsaa maattet høre ilde i den lovgivende Forsamling, fordi jeg tilraadede, at man snarere skulde søge sin Etyrke i Alliancer og Forbund end i Befæstningsværker. Jeg er endnu af den Mening, at en lille Stats Sikkerhed berøer paa Tilslutning til og Forbund med andre Stater; men jeg vil give at betænke, om man troer, at saabanne Forbund og Alliancer